

til at opfylde deres Pligt som Faktorer i Lovgivningsvirksomheden, saa maa der komme et Brud, saa maa der komme et tomt Rum. Spørgsmaalet er da, hvorledes kan det udfyldes? Det ærede Medlem henvisste til at opløse Lands-thinget. Consekilspræsidenten spurgte med megen Sandhed, om det ærede Medlem da troede, at Landsthinget ikke vilde komme uforandret tilbage. Jeg for mit Vedkommende kan ikke forstaa den Tanke at opløse Landsthinget, saa længe som Regjeringen indtager noget nær det samme Standpunkt som Landsthinget. Efter mit ringe Kjen- skab til alle konstitutionelle Staters Historie op- løses et Thing, naar det er i Uoverensstemmelse med Regjeringen, men det Thing, som støtter Re- gjeringen og støtter den i de Sager, som Thinget og Regjeringen anse for en Hovedbetingelse for Forfatningens Hævdelse, kan efter min Mening ikke lojist opløses. Selv om man nu ikke er- kjender det Berettigede i, hvad jeg her har sagt, og selv om man altsaa opløste Landsthinget, da vilde Stormen dog ikke derved lægge sig. Men saa havde det ærede Medlem en anden Uvei, idet han sagde — jeg bruger hans eget Udtryk —: Lad os „kaste“ Ministeriet. Ministeriet skal altsaa kastes, det vil sige, smides bort. Dette kan efter min Opfattelse kun ske derved, at der ind- træder den sande Parlamentarismes Krav, for hvilket et Ministerium viger, nemlig Rigsdags- parlamentarismens. Altsaa derved, at Folkethinget og Landsthinget gaa sammen og stille sig i Opposition mod Regjeringen, „kastes“ derne, men det ærede Medlem glemte, at hans Betin- gelse for, at vi skulde blive til Kastemaskine, er den, at vi blindt skulle underkaste os Folkethinget, og underkaste os det i et Spørgsmaal, hvor vi ifølge Grundloven ere bundne til at handle efter vor Overbevisning, som maa tillige os, at vi ikke kunne stryge Landsthinget ud af Forfatningen.

Men naar vi nu undersøge de Spørgsmaal, som have givet det ærede Medlem Anledning til at tage os det saa ilde op, at vi ikke ville føie og høie os, at vi ikke ville vise blind Lydighed, og naar vi saa spørge os selv: Ere disse Spørgs- maal da af den Natur, at der knytter sig store Folkethingsprinciper eller — om man vil — de- mokratistiske Principer til dem, er det Spørgsmaal, som ere af den Besskaffenhed, at Folkethinget ifølge sin Sammenfætning maa lægge ganske særlig Vægt paa, at disse Fordringer blive opfyldte, saa bliver Svaret Nei og atter Nei. Spørgsmaalene ere iaar ligesom ved andre Leiligheder af den Besskaffenhed, at det store Antal af Folket i Grunden ikke forstaa dem. Vi kunne jo tage dem ganske kort for og se paa dem. Lønningstillæget er jo, som det har været fore- slaet af Landsthinget og negtet i det sidste Par Aar, et Udtryk for en Overenskomst. Idet man

nedsetter Skalaen, idet man nedsetter Maximums- summen, kan det siges, at man gjør Noget, som er demokratist, idet man tager sig af Smaafolk, medens man ikke tager sig af Alt, hvad der har mindste Spor af at staa over Smaafolk. Det er det eneste Spørgsmaal, der kan betegnes som nogenlunde folkeligt. Spørgsmaalet om, hvorvidt man skal ordne Universitetets Forhold ved særlig Lov eller paa Finantsloven, er simpelthen et Principspørgsmaal. Det at ordne denne Sag paa Finantsloven er af Folkethinget ikke saa stærkt krævet tidligere, efter hvad der gjentagne Gange og atter idag er blevet oplyst. Hvad endelig Pandserkibet angaar, da have jo for- skjellige ærede Medlemmer sagt: Vi ere ikke Sag- kyndige, vi kunne ikke bedømme dette Spørgs- maal, men jeg maa sige — skjønt jeg med Hensyn til Skibe betragter mig som en af de saa sagkyndige Medlemmer her i Thinget — at for mig er dette Spørgsmaal slet ikke noget sag- kyndigt Spørgsmaal. For mig er det et rent politist Spørgsmaal, thi skal man se dette Spørgs- maal fra Sagkyndighedens Side, saa kan der ikke være fjerneste Tvivl om, at naar Marinen er omtrent det eneste Rystforsvar, som vi have for Kjøbenhavn, saa længe Byen er aaben mod Søsiden, og det eneste Rystforsvar, som vi have for hele Landet, saa er det aabenbart, at der maa føles en overvættets Trang til at styrke dette Forsvar, og naar man har et Skib, som gennem en Række Prover har konstatet at være fuldt ud tilfredsstillende samt at kunne præstere Mere, end Typer af samme Størrelse have præsteret i andre Lande, saa kan der i saglig Henseende Intet være at indvende derimod, medens der maa være stor Betenkelighed for Regjeringen ved at lade sig paatvinge en Type, som man vel nærer gode Forhaabninger om, men som man dog endnu ikke har forsvøgt. Altsaa, fra det saglige Standpunkt skal jeg ikke trætte det ærede Thing med en længere Udvikling. Efter min Opfattelse er dette Spørgsmaal ikke et sagligt Spørgsmaal; det er blevet gjort til et politist Spørgsmaal. Men selv om disse tre Stridsspørgsmaal ikke fandtes paa Finantsloven, saa gav det ærede Medlem os dog Maalestokken for, hvor ubønhørlig haard han var i sine Fordringer til Landsthinget, idet han vilde forlange, at vi skulde tage Finants- loven uforandret. Der foreligger nemlig et vigtigt Principspørgsmaal, som man ikke saadan uden videre kan gaa ind paa; det kræver sandelig en Overveielse, om Landsthinget kan slutte sig til Noget, der ikke er konsekvent gennemført og paa den anden Side er en Livssyting af et nyt Princip, som gaar ud paa, at der skal bevilges for det kommende Aar Beløb paa et foregaaende Aars Finantslov. Den høitærede Marineminister mindede igaar om en Række af Bevillinger, der